

Expeditie Swaziland: aardige meisjes en een bronstige koning

Meisjes waren we - maar aardige meisjes. Net afgestudeerd, een tikkeltje wereldvreemd nog, met een gezond verlangen naar avontuur. Na een blik op onze tijd, ons geld en onze ondernemingszin besluiten we een maand naar Zuid-Afrika te gaan. Een andere cultuur, maar geen taalbarrière. Mooie mensen, dieren en natuur, maar ook comfortabele onderkomens en lekker eten. Precies goed. Aangekomen in Johannesburg stappen we in onze huurauto - vlammend rood en net uit de verpakking - en we gaan. Onderweg, wij aardige meisjes!

"Hij rijdt lekker he?"

"Heel lekker. En nog zo ongeschonden."

"Zullen we naar Swaziland rijden?"

"Dat is toch zo'n klein koninkrijkje? Met een gezond-bronstige koning en zo'n vlag vol speren?"

"Laten we gaan."

Het zelfstandige Swaziland ligt in het oosten van Zuid-Afrika, dicht bij de grens met Mozambique en is ongeveer even groot als Wallonië. 's Lands bekendste inwoner is koning Mswati III. In 1986, op achttienjarige leeftijd, werd hij de alleenheerser over zijn koninkrijk. Sindsdien maakt hij royaal gebruik van alle voorrechten die daarbij horen. Hij verdeelt en heerst naar eigen inzicht en laat jaarlijks een parade dames aan zich voorbij trekken, op zoek naar een nieuw exemplaar. Voor zover bekend staat de teller inmiddels op dertien. "Heel aardig", zo stellen we, terwijl we stoppen bij een tankstation.

"De sleutel staat nog op het stuur?"

"Ja."

"Paspoorten en geld liggen op de achterbank?"

"Ja."

"En de deuren zijn op slot?"

"Ja."

"Dan hebben we een probleem."

"Bel maar een garage. Wij zitten niet in Swaziland", aldus de AVIS-helpdesk. De locals die in en rondom het tankstation hangen, hebben zo hun eigen methoden. "Zullen we de ramen eruit duwen?" We weten ze ervan te overtuigen daar nog even mee te wachten. Onderling besluiten we aan 'aardig' ook 'enigszins hulpeloos' toe te voegen in de hoop dat hulp nabij is. En jawel, de vriendelijke pompeigenaar belt een plaatselijke garage. Ze komen er direct aan.

Vier uur later is die situatie nog ongewijzigd. Inmiddels is de zon al wat gezakt en hebben wij - aardige meisjes tenslotte - nieuwe vrienden gemaakt. Een tankstation is in Swaziland een sociale ontmoetingsplaats. Tientallen mensen hangen er heel de dag rond, vooral om even weg te zijn van hun eenvoudige onderkomen en om de laatste roddels te horen.

Ons komt ter ore dat de koning deze week weer een nieuwe vrouw kiest en dat meisjes uit het hele land naar deze plek gekomen zijn (het paleis ligt aan de andere kant van de weg) om zich kandidaat te stellen.

"Misschien kunnen jullie je ook gaan voorstellen. Hier kom je toch niet weg."

Aardige meisjes weliswaar, maar geen gekke meisjes, zo maken wij op onze beurt duidelijk.

Angstig zijn we inmiddels ook. Ons rode gevaarte wacht geduldig, wij niet meer. In het donker moet je hier vermoedelijk niet zijn. Dan die ramen er maar uit, zo besluiten we. Precies op dat moment komt er een jochie op slippers en in korte broek naar ons toe. "May I try?", vraagt hij, terwijl hij het stukje ijzerdraad in zijn hand laat zien. Dat eerste krasje interesseert ons al lang niet meer en we maken een royaal gebaar.

Een kleine vier seconden heeft hij nodig. Er is geen krasje te bekennen.

Handen schuddend en chocolade uitdelend nemen we afscheid. "You are nice girls", zo klinkt het. "The King would have liked you." We rijden toeterend weg. Mwsati III moet het voorlopig maar met zijn eigen aardige meisjes doen.